

Pe marea furtunoasă

Matei 14.22-33

Walter Thomas Prideaux Wolston

Online începând de la: 16.01.2024, Actualizat: 16.01.2024

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Matei 14.22-33

În Matei 14 ni se predă o lecție prețioasă. În acest capitol, Petru merge pe apă, iar noi vom cerceta ce a dus la acest fapt. Irod îl decapitase pe Ioan Botezătorul, „și ucenicii lui au venit și au luat trupul și l-au înmormântat; și au venit și au dat de știre lui Isus” (Matei 14.12). Ce acțiune corectă și cuvenită!

Ai dus tu pe cineva drag la mormânt? Și te-ai dus la Isus și ți-ai vărsat durerea la urechea lui înțelegătoare? Ucenicii de aici au făcut-o. Cred că se pot vedea două drumuri în această zi și cele două grupuri care călătoreau acolo: pe un drum vin ucenicii îndurerați ai lui Ioan, care și-au pierdut Maestrul; pe celălalt, ucenicii lui Isus, care se întorc bucuroși de succesul obținut în prima lor călătorie misionară (Marcu 6.30). Cele două grupuri se întâlnesc la Domnul. El le spune: „Veniți voi înșivă deoparte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin” (Marcu 6.30,31). Cât de frumoasă din punct de vedere moral este această invitație! Ea se adresează atât lucrătorilor de succes, cât și ucenicilor descurajați. Amândouă grupele aveau aceeași nevoie, dar un pustiu cu Isus nu poate fi un pustiu.

Urmează apoi hrănirea mulțimilor și modul în care Domnul le dă drumul mulțimilor (Matei 14.16-21) - cu totul altfel decât dacă s-ar fi făcut așa cum voiau ucenicii: căci ei ar fi trimis oamenii să cumpere pâine pentru ei - ar fi trimis mii de oameni, flămânzi cum erau, ca să spunem așa, martori împotriva lui Hristos. Isus a dat drumul acestor multe mii de oameni fericiți și mulțumiți - și astfel o mulțime așa de mare putea mărturisi despre bunătatea inimii Sale și despre gloria divină a Persoanei Sale. Și, în același timp, El i-a obligat pe ucenicii Săi să se urce în corabie și să treacă pe partea cealaltă a lacului:

Matei 14.22: Și îndată El i-a obligat pe ucenicii Săi să intre în corabie și să treacă înaintea Lui de cealaltă parte, până va da drumul mulțimilor.

Recunosc minunata înțelepciune a Domnului de a-Și trimite ucenicii în acest moment, pentru a-i salva de un rău. Căci Ioan 6.14,15 ne spune că mulțimile L-ar fi luat cu forța pentru a-L face împărat, iar ucenicii erau și ei preocupați de Împărăție. Ei ar fi aprobat din toată inima ideea mulțimilor de a-L înălța pe Învățătorul lor și de a-L așeza pe un tron pământesc (vezi Matei 20.20-23; Faptele apostolilor 1.6). Dar Domnul nu putea ocupa o împărăție și nici nu putea să domnească atâta timp cât păcatul era aici și nu fusese încă înlăturat din ochii lui Dumnezeu. Ucenicii se gândeau mereu la Împărăția pământească. Nu și Domnul! El știa că trebuia să moară și să încheie ispășirea înainte de a veni ziua în care Împărăția putea fi instaurată. De aceea, El Și-a trimis ucenicii departe, pentru ca ei să poată scăpa de ispită. Domnul este întotdeauna atât de înțelept încât ne putem încrede în El - că putem avea încredere în dragostea și înțelepciunea Sa în toate căile Sale cu noi.

Matei 14.23-25: Și, după ce a dat drumul mulțimilor, S-a suit pe munte, deoparte, ca să Se roage; și, când s-a făcut seară, era singur acolo, iar corabia era acum în mijlocul mării, bătută de valuri, pentru că vântul era împotriva. Dar, la a patra strajă din noapte, El a pornit spre ei, umblând pe mare.

Isus Însuși S-a suit apoi pe un munte, ca să Se roage. Chiar și acum El Se află pe munte, ca

să zicem așa, mijlocind pentru noi, căci Scriptura spune: El „trăiește pururea, ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7.25). Ucenicii, care fuseseră trimiși în acest ceas de seară, se îndreptau în acest moment spre Capernaum - în corabia care „era în mijlocul mării, bătută de valuri”, iar ei înșiși „se chinuiau cu vâslirea” (Marcu 6.48). Domnul a venit la ei „în a patra strajă din noapte”. Distanța pe care trebuiau să o parcurgă era de aproximativ cincisprezece kilometri, dar după nouă ore „au vâslit cam douăzeci și cinci sau treizeci de stadii” (Ioan 6.19) - aproximativ patru kilometri și jumătate. Cu greu putem face vreun progres, dacă nu-L avem pe Domnul cu noi.

Marea Galileii este cunoscută pentru furtunile sale venite deodată și asemănătoare unui uragan, iar ei au fost prinși într-o astfel de furtună. Având în vedere locul în care se aflau ucenicii și cunoscând împrejurimile, este ușor de imaginat cât de gravă era situația și cât de greu le era să progreseze. Cicloanele bruște și violente nu sunt neobișnuite pe lacurile interioare. Îmi amintesc că am navigat pe lacul Como într-o după-amiază luminoasă de vară în Italia, unde suprafața era netedă ca sticla. În decurs de o oră, a izbucnit o furtună care a agitat apele atât de mult încât o barcă mică nu mai putea naviga pe lac, iar noi a trebuit să așteptăm până seara târziu și apoi să ajungem la destinație cu vaporul.

Cei care călătoresc în Palestina relatează lucruri asemănătoare, iar Dr. Thomson descrie în mod viu experiențele sale pe Marea Galileii în cunoscuta sa lucrare *The Land and the Book*. El scrie:

Soarele abia apusese când vântul a început să se năpustească asupra lacului. Aceasta a durat toată noaptea și a devenit din ce în ce mai violent, astfel încât, când am ajuns la țărm în dimineața următoare, suprafața lacului semăna cu un imens cazan în fierbere ... Pentru a înțelege cauzele acestor furtuni bruște și violente, trebuie să ținem cont de câteva lucruri: Marea Galileii este joasă - cu două sute de metri mai jos decât nivelul Mării N ordului; câmpiile imense și sterpe ale Golanului se ridică la o înălțime mare și se întind în spate până la munții sălbatici din Hauran și în sus până la Hermonul acoperit de zăpadă; cursurile de apă au tăiat defileuri adânci și sălbătice, care se adună spre capul lacului și acționează ca niște pâlnii gigantice, atrăgând vânturile reci dinspre munți. În această situație, ne-am instalat corturile pe mal și am rămas expuși la acest vânt violent timp de trei zile și trei nopți. A trebuit să fixăm dublu toate frânghiile corturilor și adesea să ne ținem de ele cu toată greutatea noastră, pentru a împiedica corturile fâlfâind să fie ridicate în aer. Nu e de mirare că ucenicii s-au străduit și au vâslit din greu toată noaptea.¹

Dar în toate dificultățile și pericolele lor, Domnul avea ochiul îndreptat spre ai Săi. El a mijlocit sus pe munte și, în a patra strajă din noapte a venit la ei. El nu-i uită niciodată pe ai Săi în dificultățile lor. El „poate să ajute” (Evrei 2.18), „are milă” (Evrei 4.15) și „poate să mântuiască pe deplin” (Evrei 7.25). În această scenă, El face toate cele trei lucruri. Faptul că El poate să îi „ajute” este arătat în puterea Sa divină, când „umbă pe mare” (Matei 14.25) pentru a-i salva; compasiunea Sa este arătată în asigurarea Sa: „Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți!” (Matei 14.27); în timp ce puterea Sa de a salva poate fi văzută într-un mod impresionant în acțiunile Sale cu Petru, când acesta a strigat în necazul său: „Doamne, scapă-mă!” (Matei 14.30). Acesta este Isus, Isus al nostru, așa cum stă acum în glorie, iar aceste evenimente

pământești ne oferă o perspectivă binecuvântată despre cine este El.

Matei 14.26-29: Și ucenicii, văzându-L umblând pe mare, s-au tulburat, spunând: „Este o nălucă!”; și, de frică, au strigat. Dar Isus le-a vorbit îndată, spunând: „Îndrăzniți; Eu sunt, nu vă temeți!” Și Petru, răspunzându-i, a spus: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape”. Și El i-a spus: „Vino!” Și Petru, coborând din corabie, umbla pe ape, ca să vină la Isus.

În Matei 14.14 vedem compasiunea inimii Sale, iar când apoi hrănește mulțimile (Matei 14.19-21), se dezvăluie puterea mâinii Sale. Acum, în timp ce ucenicii se chinuiau, în bătaia furtunii și în necaz, glasul Său a răsunat. S-a ridicat spre ei deasupra furiei vântului și a valurilor și le-a spus: „Eu sunt, nu vă temeți!” Și când au auzit sunetul vocii Sale, Petru, care era întotdeauna energic, neînfricat și plin de afecțiune, a spus: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape”. Cât de înviorătoare este energia și dragostea din inima acestui om. Îl vedem pe Învățător mergând peste adâncurile furtunoase și, ca răspuns la cuvântul „Vino!”, îl vedem apoi pe ucenic făcând ca Învățătorul său, iar Petru, purtat de puterea divină, „umbla pe ape ... la Isus”. Numai credința și dragostea pot acționa în acest mod. Domnul apreciază o astfel de acțiune.

Aceasta este o scenă deosebit de frumoasă din viața lui Petru, dar cu toate acestea acțiunea sa de aici este adesea pusă sub semnul întrebării. Potrivit judecății spirituale, nu poate exista decât laudă pentru acțiunea sa, atunci când părăsește corabia. Oricare ar fi fost motivele sale, cu siguranță ele par să-i fi făcut cinste. În mod evident, el dorea să fie aproape de Domnul, iar aceasta era corect de făcut. Dacă ar fi fost precaut și ar fi avut grijă de el însuși, ar fi rămas în corabie cu tovarășii săi de credință. Afecțiunea și credința l-au determinat să renunțe la toate pe care se bazează natura umană. Oameni cu mai puțin zel și mai puțină energie s-ar fi cruțat de un posibil eșec și de o înfrângere și ar fi spus: „Vom aștepta acolo unde suntem până când El va veni la bord”.

Petru era foarte sigur că este vorba de iubitul său Maestru; cuvintele sale „Dacă Tu ești” nu lasă nicio îndoială în această privință. Era fascinat de faptul că Isus mergea atât de sigur pe elementul oscilant și nesigur. Bazându-se pe faptul că Isus îl iubea atât de mult încât îl voia aproape, el a spus în inima sa: „Voi merge să-L întâmpin, dacă El îmi va permite”. Fără să fie atent la cuvintele sale și în mod impulsiv, așa cum îi era firea - căci Petru nu era un ipocrit - a spus: „Doamne, dacă Tu ești, poruncește-mi să vin la Tine pe ape”. Când a primit un singur cuvânt ca răspuns - „Vino!” - a ascultat imediat. A nu face acest lucru ar fi însemnat neascultare. Și „Petru a coborât din corabie, umbla pe apă și a venit la Isus”. A avut perfectă dreptate în privința aceasta. Avea autorizația divină pentru acțiunile sale în cuvântul „Vino!”, și știa că nu putea să lipsească puterea divină, întrucât acum se afla în prezența celui care trebuia să fie Dumnezeu pentru a putea merge atât de maiestuos pe apă.

Matei 14.30: Dar, văzând vântul puternic, s-a temut; și, începând să se afunde, a strigat, spunând: „Doamne, scapă-mă!”

Se poate ca tu să argumentezi, că Petru a dat totuși greș. Este adevărat; dar de ce? Pentru că a abandonat corabia în mod nechibzuit? Nu, pentru că se spune: „A mers pe apă și a venit la

Isus". Pentru un moment, el a fost asemenea Maestrului său. Atunci de ce a început să se afunde? Pentru că și-a luat ochii de la Isus. Atâta timp cât L-a avut pe Isus înaintea privirii, totul a mers bine; în momentul în care „a văzut vântul puternic”, a început să se afunde. Vântul era la fel de puternic și valurile la fel de mari ca înainte, atunci când el a părăsit corabia. Așadar, în momentul în care a părăsit corabia, se punea problema dacă Hristos îi va da putere sau dacă Petru se va îneca. Dacă Petru și-ar fi ținut ochii ațintiți asupra Domnului, așa cum a făcut atunci când a trecut peste bord, totul ar fi mers bine; dar în momentul în care a lăsat circumstanțele din jurul său să intervină între el și Domnul, a început să se afunde. Așa este întotdeauna. Atâta timp cât Îl am pe Dumnezeu între mine și circumstanțele mele, totul este bine; de îndată ce las circumstanțele să se interpună între inima mea și Dumnezeu, totul este greșit, iar cuvintele din versetul 30 – „a început să se afunde” - pot descrie bine această situație.

Credința poate merge pe cele mai învolburate ape, atunci când ochii noștri sunt ațintiți asupra Domnului. „Privind la Isus” - aceasta trebuie să fie întotdeauna deviza sufletului și obiceiul nostru, dacă vrem să pășim pe această cale binecuvântată, care se ridică deasupra împrejurărilor. Eșecul lui Petru este, fără îndoială, instructiv pentru noi, dar cred că Domnul a apreciat foarte mult dragostea care l-a determinat pe Petru să facă ceea ce a făcut. Așadar, cred că ideea acestui pasaj nu este atât de mult faptul că Petru a eșuat în cele din urmă, ci că el a fost într-adevăr extraordinar de asemănător cu Domnul său până când a eșuat. „Pot totul în Hristos care mă întărește” (Filipeni 4.13), a spus mai târziu un alt slujitor.

Dar să ne întoarcem la istorisirea noastră: „Dar, văzând vântul puternic, s-a temut; și, începând să se afunde, a strigat, spunând: „Doamne, scapă-mă!” De ce s-a afundat? Era oare apa puțin mai agitată, mai puțin sigură atunci când era vânt puternic decât atunci când nu era vânt? Cu siguranță că nu. Fără puterea lui Dumnezeu, nu am putea merge mai bine pe un lac neted ca oglinda decât pe cel mai furtunos val. Puterea lui Hristos ne poate purta pe tine și pe mine în cele mai dificile circumstanțe, și numai puterea și harul lui Hristos ne pot purta în cele mai ușoare circumstanțe.

Matei 14.31: Și îndată Isus a întins mâna și l-a apucat și i-a spus: „Puțin-credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?”

Atunci, când Petru a strigat, „Isus a întins mâna și l-a apucat și i-a spus: „Puțin-credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” Petru avea credință, chiar dacă era doar o credință mică. Avem noi, tu și eu, atâta credință ca Petru?

Minunatul har al lui Hristos din acest pasaj este unic. Petru nu a reușit să ajungă la Domnul său, dar Domnul a reușit să ajungă la timp la el. Tocmai eșecul său l-a adus pe Petru la picioarele Mântuitorului său și, în momentul celei mai mari nevoi, el se află în brațele Mântuitorului său. Rugămintea lui „Doamne, scapă-mă!” a fost auzită, și a fost ascultată imediat. Oare nu putem și noi, mulți dintre noi, să mărturisim că același Isus ne-a arătat milă și dragoste plină de compasiune atunci când ne-am îndreptat spre El în nevoia noastră și necazul nostru? Zeci de mii de martori, de fapt nenumărați martori, răspund: „Da, da, într-adevăr, căci El este Isus Hristos, Același ieri, astăzi și în veci”.

Matei 14.32,33: Și, când au intrat ei în corabie, vântul s-a potolit; iar cei din corabie au venit și I s-au închinat, spunând: „Cu adevărat ești Fiu al lui Dumnezeu!”

Imediat ce Domnul a intrat în corabie, „vântul s-a potolit”, iar Ioan 6.21 adaugă: „Și îndată corabia a ajuns la țărnul spre care mergeau”. Ce frumos! Cât de liniștit este totul, de îndată ce intri în prezența Domnului! Și acum ei I se închină și spun: „Cu adevărat, Tu ești Fiul lui Dumnezeu!”. Petru L-a cunoscut drept Mesia în Ioan 1; ajunsese să-L cunoască drept Fiul Omului și Domn peste peștii mării în Luca 5; iar acum, deoarece vede mai mult din gloria morală a lui Isus, primește o altă lecție extrem de valoroasă: acest Unul, care este Mesia și Fiul Omului, este și Fiul lui Dumnezeu.

Aș vrea să te întreb: Te-ai plecat vreodată în semn de închinare înaintea Domnului Isus? Ai strigat vreodată către El: „Doamne, scapă-mă!”? Și dacă El te-a salvat, ai căzut vreodată în genunchi și te-ai închinat Lui și ai spus: „Doamne, Cu adevărat ești Fiu al lui Dumnezeu?”

Fie ca Duhul Sfânt să îndemne inima ta și a mea să se închine mai deplin și mai profund Domnului Isus ca Fiu al lui Dumnezeu; iar dacă nu L-ai adorat niciodată cu adevărat, fie ca El să te îndemne să te prosternezi astăzi înaintea Lui și să-L preamărești și să te închini Lui pentru tot ceea ce este și tot ceea ce a făcut, și să-L glorifici în acest fel, căci El spune: „Cel care aduce jertfă de laudă Mă glorifică” (Psalmul 50.23).

Tradus de la: [Auf stürmischer See](#)
Titlul original: „Chapter four – Walking on Water”
din *Simon Peter: His Life and Letters*, 1892
Quelle: www.bibletruthpublishers.com

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] William McClure Thomson, *The Land and the Book: Or, Biblical Illustrations drawn from the Manners and Customs, the Scenes and Scenery of the Holy Land*, vol. 2, New York (Harper & Brothers) 1860, pag 32-33.